ङ्गारनिरूहणादिव्यापकोऽसि, तस्मादिन्द्रार्थं 'हविः', कुर्व्वन्तः ॥

(३६) ऋत्विग्यजमानेन जप्यमन्त्रमाह। "अमृण्मयं देवपात्रं। यज्ञस्यायुषि प्रयुज्यतां। तिरःपवित्रमतिनीताः। आपो धारय मातिगुः" इति। यदेतत् 'देवपात्रं' देवानां योग्यं पिधानपात्रं, तदेतत् 'मृण्मयं', न भवति। 'न मृण्मयेनापि दध्यादिति' निषेधात्। किन्त्वयोमयं दारुमयं वा। 'अयस्पात्रेण वा दारुपात्रेण वा पिदधातीति' विधानात्। तच्च पात्रं 'यज्ञस्य' यज्ञाङ्गस्य सान्नाय्यस्य, 'आयुषि' आयुर्निमित्तं सुरक्षितत्वनिमित्तं, 'प्रयुज्यतां' पिधाने साधनीक्रियतां। पिधानस्य प्रयोजनमुच्यते, 'तिरःपवित्रं' कुम्भ्यां तिर्य्यक्त्वेन स्थापितं, यत्पवित्रं तदतिक्रम्य 'आपो नीताः' दोहनपात्रसङ्गालनीया आपस्तिरःपवित्रव्यवधानेन कुम्भ्यामासिक्ताः, हे अध्वर्य्यो ताः पवित्रगता आपः 'मातिगुः' यथा कुम्भीमतिक्रम्य वहिर्न गच्छन्ति तथा कर्त्तुं, पिधानमात्रेण धारय ॥

(३७) अथ प्रोक्ष्यमाणानां सान्नाय्यपात्राणामभिमन्त्रणे मन्त्रमाह। "देवेन सवित्रोत्पूताः। वसोः सूर्य्यस्य रश्मिभिः। गां दोहपवित्रे रज्जुं। सर्व्वा पात्राणि शुन्धत" इति। एताः प्रोक्षणसाधनभूता आपः 'सवित्रा' सूर्य्येण देवेन, 'वसोः' जगन्निवासहेतोः, तस्य 'सूर्य्यस्य', 'रश्मिभिः', च 'उत्पूताः' उत्कर्षेण शुद्धाः सम्पन्नाः, तादृश्यो हे आपः, इमां 'गां', 'दोहपवित्रे' यद्दोहनपात्रं यच्च कुम्भ्यां स्थापितं तदुभयं, 'रज्जुं' बन्धनहेतुं, अन्यान्यपि सर्व्वाणि सान्नाय्यपात्राणि 'शुन्धत' शोधयत ॥